

ת"פ 36555/06/21 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 36555-06-21 מדינת ישראל נ' פלוני

לפני בעניין:	כבוד השופט ארנון איתן המאשימה
נגד הנאשם	מדינת ישראל ע"י יחידת התביעות מחוז ש"י
	פלוני ע"י ב"כ עוה"ד אריאל הרמן

גזר דין (ללא הרשעה)

כתב האישום:

1. הנאשם הורשע ע"פ הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן המייחס לו עבירות של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), תקיפה סתם בת-זוג (2 עבירות), לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.
2. סוכם בין הצדדים כי הנאשם יופנה לקבלת תסקיר שרות המבחן, כאשר המאשימה ציינה בעת הצגת הסדר הטעון, כי בכפוף לתסקיר חיובי, תעתור למאסר על תנאי, של"צ, והמלצות התסקיר, וככל ותוכנו של התסקיר יהיה שלילי, תעמוד על מאסר ולו בעבודת שירות לצד ענישה נלווית, כאשר הסנגור יהיה חופשי בטיעונו, לרבות בסוגיית ההרשעה.
3. על פי חלקו הכללי של כתב האישום, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, הנאשם והגברת ש"ג (להלן: "**המתלוננת**") היו בני זוג והתגוררו ב... (להלן: "**הבית**").
4. לבני הזוג תינוקת משותפת בת מספר חודשים (קטינה ה.ג., להלן: "**התינוקת**").
5. בעת ביצוע העבירה נשוא האישום הראשון, שהו בני הזוג בבית החולים הדסה עין כרם במחלקת הילדים בחדר מספר 71 עקב אשפוז התינוקת.
6. באישום הראשון נטען, כי ביום 20.5.2020 בשעה 6:00 או בסמוך לכך, בחדר בית החולים התעוררה התינוקת משנתה והחלה לבכות. באותן הנסיבות, ניסתה המתלוננת להרגיע את התינוקת ולטפל בה. משלא חדלה התינוקת מבכייה, הוסיף הנאשם להעיר ולהתלונן בפני המתלוננת.
7. בשים לב לאמור, נתגלע ויכוח בין בני הזוג במהלכו נזף הנאשם במתלוננת ואמר לה שאינה יודעת לטפל בתינוקת

כראוי. בתגובה, פנתה אליו המתלוננת בבקשה שיסייע לה וינסה להרגיע את התינוקת במקומה כיוון שאינה מצליחה בכך.

8. או אז החל ויכוח כאשר הרים הנאשם כפכף למול המתלוננת ואיים עליה בכך שאמר לה: "אני אזרוק אותך עליו".

9. מיד ובהמשך, לקח הנאשם את עמוד העירוני שהיה מחובר לתינוקת ודחף אותו בחוזקה עם רגלו הימנית לעבר רגלי המתלוננת במטרה לפגוע בה. עמוד העירוני פגע בכף רגלה והיא החלה לבכות תוך ששכבה על המיטה.

10. באישום השני נטען, כי כשבועיים עובר ליום 5.9.2020, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, עת שהו בבית, ניסה הנאשם לחטוף את מכשיר הפלאפון מידה של המתלוננת. באותן הנסיבות, המתלוננת לא שחררה את הפלאפון מידה ובתגובה נשך אותה הנאשם ביד.

תסקיר שירות המבחן:

11. בתסקיר תואר הנאשם כבן 26, נשוי ואב לשני ילדים קטינים, מתגורר עם משפחתו בישוב אלון שבות, עובד כמורה בבית ספר יסודי ובמקביל לומד לתואר שני בהוראה.

12. תואר, כי בילדותו עבר עם משפחתו להתגורר בארה"ב ובהיותו כבן 8 שנים, נשלח ע"י הוריו להתגורר עם סבו וסבתו ברוסיה למשך 3 שנים, שם סבל מניכור ודחייה חברתית על רקע מוצאו. בהיותו כבן 12 התאחד עם הוריו ואחיו כשכל המשפחה חזרה לישראל. שרות המבחן התרשם כי, הייתה זו חוויה מורכבת עבור הנאשם שלא עובדה מעולם, ולהערכתם יש לברר את השלכותיה על התנהלותו כאדם בוגר במיוחד בתחום היחסים הבינאישיים.

13. הנאשם השלים 12 שנות לימוד, שירת בצבא שרות מלא כלוחם אשר במהלכו התגייר והוא נעדר רישום פלילי.

14. באשר למערכת היחסים מסר הנאשם, כי בגיל 21 הכיר את המתלוננת ולאחר חצי שנה נישאו. בני הזוג נשואים מזה כ- 4 שנים. המתלוננת כיום בת 36 והיא אינה עובדת.

15. הנאשם תיאר התמודדות עם מציאות מורכבת וקשה (עמ' 2 לתסקיר), אשר הקשתה על בני הזוג ויצרה מתחים וקונפליקטים רבים. יחד עם זאת לדבריו, לאחר מספר התערבויות טיפוליות שונות שעברו יחד ולחוד, מערכת היחסים השתפרה וכיום מנהלים זוגיות מיטיבה.

16. בהתייחסותו לעבירות בכתב האישום המתוקן, מסר הנאשם, כי על רקע הקשיים אותם תיאר בפניהם, בעקבות לחץ שגבר בעוד הוא עובד בלילות ולומד בבקרים, התקשה לשלוט בכעסו והגיב באלימות. מתוך הכרה בבעייתיות התנהגותו וכחלק מלקיחת אחריות, פנה מיד ומיזמתו לטיפול פסיכולוגי, וקבוצה טיפולית בתחום האלימות במשפחה ושליטה בכעסים ולאחר מכן לטיפול זוגי (עמ' 3 לתסקיר).

17. שרות המבחן מסר, כי מפגישה עם המתלוננת עלו הלחצים והקשיים אשר עמם התמודדו בני הזוג עוד מראשית נישואיהם, כפי שתיאר הנאשם. לדברי המתלוננת, הנאשם לקח אחריות על מעשיו באופן מידי ופנה על דעת עצמו לטיפול, במטרה לרכוש כלים על מנת שהתנהלות מסוג זה לא תישנה. עוד הוסיפה, כי כיום הם מנהלים זוגיות

מיטיבה והדגישה, כי לא היו עוד אירועי אלימות.

18. שרות המבחן העריך את גורמי הסיכון אל מול סיכויי השיקום והתרשם, כי הנאשם הינו אדם נורמטיבי, בעל יכולות וחוזקות, נעדר רישום פלילי וללא דפוסים עבריינים או אלימים. הוסף, שמאחר והנאשם לקח אחריות והבנה לבעייתיות בהתנהלותו, ופנה מיוזמתו לטיפול, וכי התנהגותו באירוע הינה חריגה ואירעה רק בשל תקופת המשבר אשר חוו בני הזוג, ובהיעדר גורמי תמיכה להתמודדות עם קשיים בינאישיים, הסיכוי להישנות עבירות מצד הנאשם הינו נמוך.

19. נוכח זאת, ובשל הטיפול אותו עבר הנאשם, שרות המבחן לא מצא לכלול בין המלצותיו את שילוב הנאשם בטיפול, ולהסתפק בהטלת צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 150 שעות.

20. באשר לשאלת ההרשעה ציין שרות המבחן, כי על אף חומרת המעשים, מאחר והמדובר במעורבות פלילית ראשונה, ומשום ובסבירות גבוהה הרשעתו תוביל לפגיעה תעסוקתית בו, הומלץ על ביטולה של ההרשעה.

תמצית טיעוני הצדדים:

21. בטיעוניה לעונש הפנתה המאשימה לתוכנו החיובי של תסקיר המבחן, וכן לעובדה כי הנאשם השתלב בטיפול מיוזמתו- אישי וזוגי. לצד זאת ציינה המאשימה, כי נוכח חומרת העבירות, ובעיקר באישום הראשון, אין לקבל את המלצת שירות המבחן לביטול ההרשעה, וביקשה להטיל על הנאשם מאסר על תנאי לצד צו שירות לתועלת הציבור כפי שהומלץ בתסקיר.

22. הסניגור ביקש לאמץ את המלצות התסקיר במלואן, זאת נוכח השינוי שעשה הנאשם מיוזמתו, לקיחת אחריות ופנייה לטיפול אישי וזוגי, שיקום מערכת יחסיו עם בת זוגו, וכן נסיבותיו של האירוע, כמו גם חלוף הזמן. עוד ציין, כי הרשעה תוביל לפגיעה בעבודתו של הנאשם.

23. הנאשם בסיום נטל אחריות על המעשים, ביקש להתחשב במצבו ותהליך השיקום אותו עבר מיוזמתו, טרם הגשת כתב האישום.

24. המתלוננת הוסיפה וחזקה את דברי הנאשם, וביקשה כי הרשעתו תבוטל, מאחר ויהיה בכך כדי לפגוע בעתידם, ומשפחתם. עוד ציינה, כי הנאשם השקיע בלימודיו ועבודתו במערכת החינוך, וכי הרשעה תוביל לפגיעה בפרנסתו, ודאי בנסיבות בהן הוא המפרנס היחיד במשפחה.

דין והכרעה:

25. במקרה דנן, הצדדים אינם חלוקים בשאלת העונש, אלא בשאלת ההרשעה בלבד.

26. הכלל במשפט הפלילי קובע כי נאשם שהוכחה אשמתו ונקבע כי ביצע עבירה, יורשע בדין וישא בעונשו. הימנעות

מהרשעה, הינה חריג לכלל זה, והשימוש בו נעשה במשורה בהתאם לכללים שהתוו בפסיקת בית המשפט העליון. נפסק, כי ניתן להגיע בגזר דין לתוצאה של אי הרשעה "רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדין לחומרתה של העבירה" (ר"ע 432/85 **גדעון רומנו נגד מדינת ישראל** (21.8.85)).

27. בפסק הדין המנחה בעניין זה, ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב (3)337, נקבעו שני תנאים מצטברים, המאפשרים להימנע מהרשעה ביחס לנאשם שנקבע לגביו כי ביצע עבירה. "ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים...".

28. בפסיקה מאוחרת יותר נקבע שאי הרשעתו של נאשם, שאשמתו הוכחה, היא חריג לכלל שכן יש בה ממד של פגיעה בעקרון השוויון בפני הדין. לפיכך נקבע שבתי המשפט מצווים לעשות שימוש מושכל וזהיר בסמכות שניתנה להם על פי סעיף 71א(ב) לחוק העונשין ולהימנע מהרשעת נאשם רק במקרים חריגים בהם מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת, וזאת בכדי למנוע פגיעה מהותית בעקרון השוויון בפני החוק ובשיקולי ענישה אחרים. (ראו בהרחבה: ע"פ 1082/06 **מיכאל שוראקי נ' מדינת ישראל** (20.6.06); וכן השוו אודות השימוש החריג בסעיף אי ההרשעה: רע"פ 1666/05 **יאיר סטבסקי נ' מדינת ישראל** (24.03.05); ע"פ 1042/03 **מצרפס שותפות מוגבלת בע"מ (1974) נ' מדינת ישראל**, נח(1) 721 (2003)).

29. בע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(3), 685, (17.8.00) נקבע כי: "משמתבקש בית המשפט לשיקול אימתי יחיל את הכלל המדבר בחובת הרשעה ומתי יחיל את החריג בדבר הימנעות מהרשעה, נדרש איזון שיקולים המעמיד את האינטרס הציבורי אל מול נסיבותיו האינדיבידואליות של הנאשם... במאזן השיקולים האמור גובר בדרך כלל השיקול הציבורי ורק נסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן ביותר תצדקנה סטייה מחובת מיצוי הדין בדרך הרשעת העבירין, וזאת, לרוב, כאשר עלול להיווצר יחס בלתי סביר בין הנזק הצפוי מההרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה והנזק הצפוי לעברין מההרשעה".

30. ראשית אציין, כי על דרך הכלל איני סבור שיש מקום להורות על ביטול הרשעה בעבירות אלימות במשפחה, וזאת למעט במקרים חריגים ויוצאי דופן. עבירות האלימות במשפחה הן מסוג העבירות שחומרתן רבה, ותוצאתן במקרים רבים קשה, עד שאין כמעט מקום להתחשב בנזק שייגרם לנאשם, על פני הנזק שנגרם לנפגעי העבירה, וכן מתוך שיקולים הנוגעים בהרתעת הרבים.

31. יחד עם זאת, מצאתי שהמקרה שלפני נכנס בגדר החריגים המצדיקים סטייה מקביעה זו, וזאת מטעמים אלו:

א. הנאשם הינו בחור צעיר כבן 26, נעדר רישום פלילי, אשר נטל אחריות על מעשיו הן בבית המשפט והן בשרות המבחן.

ב. מאז האירוע חלפו כארבע שנים, ומאז לא נפתחו כנגד הנאשם תיקים נוספים. עמדה זו כאמור מגובה בדברי המתלוננת בפני שרות המבחן.

ג. נסיבות האירוע מבלי להקל בהן ראש, נעשו על רקע משבר ולחץ בהם היה נתון הנאשם, ולא משום קווים אלימים באישיותו של הנאשם, כך גם לדעת גורמי המקצוע. (ראו תסקיר: עמוד 2 פסקה 6, עמוד 3 פסקה 2).

ד. שרות המבחן ערך שיחות עם מסגרות הטיפול בהם הנאשם נטל חלק מיוזמתו, והדיווח שהתקבל הינו חיובי. בנוסף, שוחח שרות המבחן גם עם המתלוננת שתיארה שינוי ממש שחל בנאשם וכן בקשר הזוגי ביניהם. להתרשמות שרות המבחן, נוכח תהליכים טיפוליים אלו, אין עוד צורך בשילוב הנאשם בטיפול, שכן הסיכון לביצוע עבירה דומה בעתיד הינו נמוך.

ה. הבאתי במסגרת שיקולי אלו גם את הרקע בו צמח הנאשם כמפורט בתסקיר. על אף זאת, הנאשם סיים את לימודיו, התגייס לשירות צבאי משמעותי כלוחם, סיים שני תארים אקדמיים, כל זאת ללא עורף משפחתי תומך. בעקבות המלחמה, הנאשם גויס פעמיים בצו 8, והוא נוטל חלק במאמץ המלחמתי בתפקידי לחימה. הנאשם עתיד לשוב לשרות מילואים פעיל בחודש יוני הקרוב. (ראו: מסמך שהוגש לעיוני לאחר הדיון בפרשת העונש ביום 28.2.2024).

ו. עמדת שירות המבחן בכל הנוגע לנאשם הינה כאמור חיובית מאוד, ואף קיימת המלצה לסיום ההליך מבלי להרשיעו. לדעתם, הרשעת הנאשם תוביל בסבירות גבוהה לפגיעה ממשית בתחום עיסוקו, כמי שמשמש מורה בבית ספר יסודי, ובונה את עתידו בתחום ההוראה.

32. אדגיש, כי ער אני לאישומים בהם הודה הנאשם ומדיניות הענישה הנוהגת, אולם בשים לב למכלול הטעמים המפורטים לעיל, וכן עמדת המתלוננת בפניי, מצאתי לאמץ את עמדת שירות המבחן ולהורות על ביטול הרשעתו של הנאשם, תוך שיוטלו עליו העונשים הבאים:

- א. הרשעתו בדין של הנאשם מבוטלת, תוך קביעה שהנאשם ביצע את העבירות בהן נקבעה אשמתו.
- ב. צו שירות לתועלת הציבור בהיקף 200 שעות בהתאם לתוכנית אותה יגיש שירות המבחן לאישור בית המשפט בתוך 60 יום.
- ג. התחייבות ע"ס 3500 ₪ שלא יעבור את העבירות בהן נקבעה אשמתו במשך שנה מהיום. רשמתי את התחייבות הנאשם בפניי בע"פ.

33. המזכירות תשלח העתק ההחלטה לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתן היום, 'א' תשפ"ד, 10 מרץ 2024, במעמד הנוכחים.